

FRAEY

Drie verhalen Over maatschappelijk presteren Van publieke organisaties.

Een impressie van het FRAEY-symposium op 11 april 2019

Op 11 april vierden wij ons vijfjarige bestaan in het Dordrechts Museum met een mooi en drukbezocht mini-symposium over het maatschappelijk presteren van publieke organisaties. Drie geweldige sprekers hebben ons symposium opgeluisterd.

Een impressie.

Professor Pieter Tops vertelt ons het verhaal over zijn boek “Een ongetemde buurt”. Over streng liefhebben in de buurt die terugpraat. De buurt die terugpraat in zijn boek is de Tilburgse Vogeltjesbuurt.

Zo'n typische volksbuurt waarvan er in elke stad wel een is. Zo'n buurt waarop beleidsmakers met vlagen grote plannen loslaten die vaak maar heel beperkt 'lukken'.

Pieter liet zien hoe (sociale) achterstand, ondernemingszin en criminaliteit op een heel specifieke manier voorwaardelijk zijn geworden voor het samenleven en overleven in zo'n buurt. De Vogeltjesbuurt is hierdoor aan de ene kant een participatiesamenleving *avant la lettre*. Maar al te veel romantiek moet je hierbij dan ook weer niet koesteren. De andere kant is dat de bezongen (zij het erg specifieke) 'zelfredzaamheid' in deze buurten nogal eens uit de hand loopt als (drugs)criminaliteit haar intrede doet. En dat is tegenwoordig helaas steeds vaker het geval.

Pieter vertelt over manieren waarop de overheid en publieke organisaties soms tegen beter weten in, succesjes kunnen boeken in deze buurten. En dat hiervoor een lange adem nodig is. En precies hierover beschikken politiek gestuurde en hierdoor vaak wat wispelturige overheden vaak niet.

Marije Buursink, bestuurder van de Gorinchemse corporatie Poort6, hield een prachtig verhaal over een huurder die agressief werd en een bestuurder die hem gelijk gaf. Een casus, uit haar eigen praktijk gegrepen, die zij weergaloos uiteenrafelde.

Marije liet zien dat het streven naar rechtvaardigheid haar denken over de roep om maatwerk heeft beïnvloed. In ‘maatwerk’ ontmoet doorgaans de roep van de huurder een verlangen van de corporatie zelf. De huurder wil in zijn uniciteit worden gezien en gehoord. En de corporatie wil laten zien dat ze hiervoor oog en oor heeft; dat ze niet blind regels toepast zonder zich af te vragen of die in een specifieke situatie trefzeker en logisch zijn.

Maatwerk, de uitzondering als uitzondering herkennen en die als zodanig behandelen daar is niks mis mee, zegt Marije. Maar het suggereert zo snel dat er ook heel veel situaties zijn waarin je gewoon kan handelen, de regels onverkort kunt toepassen. En dat is dan wat grotere, regelgeleide organisaties vaak ‘eerlijk’ noemen.

Wat eerlijk lijkt, is dan niet meteen ook rechtvaardig. En andersom ook niet. Rechtvaardigheid raakt juist al je contacten altijd, niet slechts de uitzondering. Dan gaat het om het effect, om het zorgen dat je iedere persoon geeft wat hem of haar toekomt in combinatie met wat dat van je zelf vraagt. Die vraag is voor Marije leidend geworden stelt ze. Voor rechtvaardigheid heb je compassie nodig, mededogen. Je hebt het nodig dat je begrip kunt opbrengen voor de ander zonder dat je nou meteen hun situatie of hun gevoelens deelt, hun keuzes snapt, hun leven leidt. Je moet nieuwsgierig zijn, de ander willen begrijpen.

FRAEY

Marieke Moorman, burgemeester van Bernheze verhaalt over 'Besturen als het spannend wordt'. Aan de hand van twee heel indringende praktijkverhalen -uit haar leven als bestuurder gegrepen- vertelt Marieke over wat besturen is als de temperatuur in de samenleving flink oploopt.

Marieke maakte dat bijvoorbeeld mee als wethouder in Tilburg toen er een woonvoorziening voor verslaafde prostituees zou worden gevestigd in de buurt Fatima. En als burgemeester in Bernheze waar het gemeentebestuur opvang voor ruim 500 asielzoekers wilde regelen. Allebei praktijkvoorbeelden waarin het maatschappelijk protest enorm was. En waarbij 'tegenstanders' of 'bezorgde burgers' - het is maar net hoe je hen wil noemen - haast geen enkel middel schuwden om het bestuur te ontregelen. En hoe wrang misschien ook: dat deden ze succesvol. De opvang voor de verslaafde prostituees in Tilburg is er niet gekomen. Net als de opvanglocatie voor asielzoekers in Bernheze. Maar wat je als bestuurder meemaakt in zulke processen is soms met geen pen te beschrijven. Los van de vraag naar een 'gelijk' in zulke processen, vertellen verhalen als deze over hoe persoonlijk het soms wordt (gemaakt) naar een bestuurder toe. En wat dit vraagt van een gemeentelijke organisatie die wekenlang onder extreme hoogspanning haar werk moet doen, terwijl je hiervoor eigenlijk maar heel beperkt toegerust bent. En dat op momenten dat - letterlijk- het hele land naar je kijkt.

FRAEY

Maar in het verhaal van deze burgemeester gaat het ook over onverwachte, stille en soms zelf besmukte blijken van steun aan haar adres. Van bewoners die het allemaal van een afstandje aanzien, die zich niet hoorbaar of zichtbaar in zo'n debat kunnen of durven mengen, maar die zich wél verplaatsen in hun burgemeester; da's ook maar een mens...

Tot slot, onze publicatie 'Zoeken naar Publieke waarde'

Ter gelegenheid van ons vijfjarig bestaan hebben we een klein boekje laten verschijnen. **'Zoeken naar Publieke Waarde'** heet het. Het boekje is precies wat de titel zegt: het is een soort verslag van onze eigen zoektocht naar de praktijkbetekenis van het begrip publieke waarde. Hoe je dit veelgehoorde begrip, waarin een verlangen van veel publieke professionals schuilgaat, laadt en in praktijk kunt brengen. Maar dit begrip zegt ook iets over ons, over hoe FRAEY is georganiseerd en over hoe we ons werk doen.

Wil je het boekje ontvangen? Mail ons dan even op info@fraey.nl